

mijmering / diva

Nelly van der Spek is dood. Wie? Nelly van der Spek, sopraan, actief en beroemd in de jaren zeventig en tachtig in Duitsland, waar ze hoge ogen gooide met haar vertolkingen van barokmuziek. Als ze niet ooit vanwege haar uiterlijk een verpletterende indruk op mij had gemaakt, zou ik haar ook niet hebben gekend.

Nelly van der Spek, een hele gewone naam voor een vrouw die in alle opzichten de kwaliteiten van een diva had. Ik heb haar één keer ontmoet, en die ene keer was onvergetelijk. Ik was zestien en deed toelatingsexamen viool voor het conservatorium. Omdat ik ook graag zangles wilde, moest ik een stemtest doen. Ik was zo bleu als de pieten, me nauwelijks bewust van wat ik wel of niet kon met mijn stem. Ik wist alleen dat ik graag wilde zingen en liefst zo veel mogelijk. In de kamer waar de stemtest plaatsvond zaten vier commissieleden, een man en drie vrouwen. Drie van de vier vielen in het niet bij de in roze tule gehulde schoonheid die aan het open raam zat, het haar hoogblond en kunstig opgekapt á la Brigitte Bardot, de mooiste en tegelijk meest onaanraakbare vrouw die ik ooit had gezien. Ze was het prototype van de in mijn zestienjarige ogen volmaakte zangeres. Zoiets moois kon ook alleen maar prachtig zingen. Ik zong die middag iedereen van zijn of haar stoel, ook Nelly van der Spek, die niet meer bijval opbracht dan een koel knikje. Alles lukte, mijn stem had de schoonheid en de flexibiliteit om het ver te schoppen, zo werd me gezegd, en ik, ik was niet anders van plan.

Zingen is het maar even geweest. Mijn stem kreeg problemen en tegenwoordig kan ik alleen nog maar brommen. Maar die middag had de glans van geluk. De zon straalde over mijn toekomst, een toekomst die werd verbeeld door de verpletterend mooie vrouw in het roze tegen de achtergrond van de schaduwrijke tuin. Die vrouw deed wat ik zou gaan doen.

Ik heb haar nooit horen zingen en dat laat ik nu zo. Liever laat ik haar een legende zijn dan een mogelijke teleurstelling.